

อลิศรา

ตรวน
ปราณมา

ชวนปารณา

แต่งโดย อลิศรา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ISBN 978-616-240-257-9

ราคา 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

กัลยา ไพบูลย์ถาวรยิ่ง ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์
ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการบริหาร
ประภัสสร กองกันธร บรรณาธิการ
สุพรรณ สืบสาม ผู้ช่วยบรรณาธิการ
จัสมินทิพย์ กองบรรณาธิการ
จิรวรรณ สืบสาม พิสูจน์อักษร
golf ออกแบบปก
จัสมิน กราฟิก ออกแบบรูปเล่ม

จัดพิมพ์และจัดจำหน่าย จัสมิน บุ๊ค

เลขที่ 90/104 ซ.โพธิ์แก้ว 2 ถ.โพธิ์แก้ว บางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ 08-1423-5373 โทรสาร 0-2183-5755

E-mail : jasminebook@hotmail.com

Facebook : สำนักพิมพ์ จัสมิน

สั่งซื้อ ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์บน
กระดาษทอเคลือบสี
www.greenread.com

คำนำ

‘ตรวนปรารภนา’ เป็นนิยายเล่มที่ผู้เขียนใช้เวลาเขียนมานานกว่าสองปี เนื่องจากต้องปรับปรุงต้นฉบับให้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะสมบูรณ์ได้ โดยเรื่องนี้เป็นนิยายที่อธิบายถึงมุมมองของความรักที่แฝงเร้นไปด้วยความแค้น และแรงทิวที่ตัวละครบางตัวยึดมั่นถือมั่นไว้แบบไม่คิดจะปล่อยวาง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เขียนอยากจะสื่อออกไปสู่ผู้อ่านว่า คนเราจะไม่มีวันพบความสุขที่แท้จริงได้ หากยังคงจมอยู่กับอดีตและไม่ก้าวต่อไปข้างหน้า

ทุกตัวละครในเรื่องนี้จึงไม่ใช่ตัวละครในอุดมคติเท่าไรนัก เนื่องจากผู้เขียนตั้งใจจะสื่อออกมาให้สมจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และยังคงหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่าจะยังคงได้รับการต้อนรับที่ดีจากนักอ่านที่น่ารักทุกท่าน สุดท้ายนี้ขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสในการตีพิมพ์นิยายเรื่องนี้ออกสู่สายตาผู้อ่าน และขอบพระคุณทุกท่านสำหรับความกรุณาและกำลังใจที่ส่งมาให้กันอยู่เสมอ

ทั้งนี้สามารถติดตามข่าวความเคลื่อนไหวและกิจกรรมร่วมสนุกต่างๆ ของนักเขียนได้ที่แฟนเพจ ‘บ้านอลิสตรา’ นะคะ

ด้วยรักจากใจ

อลิสตรา

ច្បាប់ប្រារព្ធ

บทนำ

เมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา

นี่เป็นการมาเยือนบอสตันครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ของจันทร์เลขา นับตั้งแต่เข้ามาทำงานในฐานะแพทย์ประจำโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในแคนาดา และมีรายได้เป็นของตนเอง ซึ่งสาเหตุที่ทำให้หญิงสาวต้องเดินทางมาที่นี้บ่อยๆ ก็เพราะต้องการมาเยี่ยมพี่สาวฝาแฝดของตน เนื่องจากตอนนี้นอกจากพี่สาวอย่างจันทร์ฉายแล้ว จันทร์เลขา ก็ไม่มีใครอื่นอีก ที่สามารถเรียกได้ว่าญาติสนิทที่อยู่ที่นี่ เพราะมารดาของเธอกลับไปอยู่เมืองไทยได้หลายปีแล้วหลังเลิกากับบิดาของเธอ ส่วนบิดาอย่างจिरายุนั้นก็ไม่มีใครจะให้ความสนใจเธอกับพี่สาวสักเท่าไร

เมื่อคิดถึงบิดาขึ้นมา มันก็ทำให้หญิงสาวอดที่จะนึกถึงพี่สาวต่างมารดาอีกคนอย่าง ‘จันจิรา’ ไม่ได้ รายนั้นชอบพูดจาตลกและอิจจาเธอสารพัด ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องเด่นกว่าเธอเสมอ ทว่าจันทร์เลขาไม่คิดจะสนใจ ด้วยคิดว่าตนเองไม่ได้พึ่งพาจันจิราสักหน่อย เรื่องอะไรจะต้องไปสนใจและเก็บเรื่องของพี่สาวต่างมารดา มาเป็นอารมณ์ด้วยเล่า

แล้วเพราะอย่างนั้น จันทร์เลขาจึงมักจะใช้วันหยุดยาวที่มีหลบมาพักผ่อน กับจันทร์ฉายที่บอสตันมากกว่า จนตอนนี้หญิงสาวก็คิดว่าหากมีโอกาส เธออาจจะย้ายมาอยู่ที่บอสตันเป็นการถาวรไปเลย ทว่าทุกอย่างก็ยังคงเป็นแค่ความคิด

เท่านั้น เพราะอีกใจหนึ่งก็ยังเป็นห่วงบิดาอยู่ เนื่องจากท่านสุขภาพไม่ดีนัก

อย่างไรก็ดี สาเหตุที่ทำให้ช่วงนี้จันทร์เลขาต้องเดินทางมาที่บอสตันบ่อยๆ ก็เพราะจันทร์ฉายกำลังจะแต่งงาน หญิงสาวจึงต้องมาช่วยเป็นธุระในเรื่องต่างๆ เท่าที่พอจะช่วยได้ รวมถึงวันนี้ที่เธอจะต้องมาลองชุดเป็นเพื่อนพี่สาวด้วย เนื่องจากเจ้าบ่าวติดธุระด่วน จนไม่สามารถพาเจ้าสาวของเขามาลองชุดได้

“ขอโทษทีนะ เราเลยต้องให้ตัวมาด้วยเลย ทั้งที่ตัวมาเที่ยวแท้ๆ”

จันทร์ฉายหันไปบอกน้องสาว ขณะขับรถเข้าไปจอดที่ลานจอดรถข้างสตูดิโอแต่งงานชื่อดังของเมือง

“ไม่เป็นไรหรอกน่า เทียวเมื่อไหร่ก็เที่ยวได้ เรามาเป็นเพื่อนว่าที่เจ้าสาวแสนสวยของเราดีกว่า” จันทร์เลขาเอ่ยกลั้วหัวเราะ แล้วควงแขนพี่สาวเดินเข้าไปในร้านด้วยกัน

พอเข้าไปในร้านแล้ว พนักงานก็ต้อนรับหญิงสาวทั้งสองอย่างดี เนื่องจากจันทร์ฉายเป็นลูกค้าระดับวีไอพีของทางร้าน จากนั้นทั้งคู่ก็ถูกพาเข้าไปยังห้องลองชุด เพื่อให้เจ้าสาวได้ลองชุดที่สั่งตัดไว้ก่อนหน้านี้

“เรารออยู่ตรงนั้นะ” จันทร์เลขาบอกด้วยรอยยิ้มหวาน ก่อนจะปลีกตัวไปนั่งคอย เธอนั่งรออยู่สักพัก จันทร์ฉายที่สวมชุดเจ้าสาวเสร็จแล้วก็ก้าวออกมาจากห้องลองชุด

“สวยมากเลย” จันทร์เลขาเอ่ยชมพี่สาวของตนจากใจจริง แต่ในระหว่างที่กำลังจะพูดอะไรต่อก็มีเสียงโทรศัพท์มือถือของจันทร์ฉาย ที่จันทร์เลขาเป็นคนถือไว้ดังขึ้น เธอก็มหันาลมมองโดยอัตโนมัติ เห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอว่า ‘ดีแลน’

ยังไม่ทันจะได้เอ่ยปากบอก จันทร์ฉายก็รีบพุ่งเข้ามากระซอกโทรศัพท์จากมือบางไป แล้วเลี้ยวไปคุยทางอื่นทันที คุยอยู่สักพักก็เดินกลับมาด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยจะดีนัก จนทำให้น้องสาวต้องเอ่ยถาม

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมหน้าเศร้าแบบนั้น เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“ไม่มีอะไรหรอก พอดีเพื่อนมีเรื่องนิดหน่อย เราคงต้องรีบไปดูหน่อย... เปลี่ยนชุดก่อนนะ” เธอบอกแค่นั้นก็หันไปคุยกับพนักงานที่ยืนรออยู่ห่างๆ ว่า “ชุด

น่าจะใช้ได้แล้วละคะ ไม่ต้องปรับแก้อีกแล้ว”

“ได้ค่ะ เตี่ยวทางร้านจะจัดส่งไปให้ที่บ้านเลยนะคะ”

“คะ” จันทรฉายตอบอย่างรวดเร็ว แล้วกลับเข้าไปในห้องลองชุดทันที ไม่นานก็กลับออกมา แล้วรีบบอกให้จันทรเลขาไปขึ้นรถอย่างรวดเร็ว

จันทรเลขารู้สึกได้ว่าจันทรฉายร้อนรนมาก มากเสียจนอดคิดไม่ได้ว่าคนที่โทรมาสำคัญกับพี่สาวของเธอมากขนาดไหนกัน ทำไมต้องร้อนรนที่จะไปหากันขนาดนี้

“มีอะไรด่วนเธอ ทำไมขับรถร้อนรนแบบนี้ มันอันตรายนะ” เธอถามพี่สาว เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายขับรถด้วยอารมณ์ร้อนรนแบบแปลกๆ ในแบบที่เธอเองไม่เคยเห็นมาก่อน

“ขอโทษที่ แต่มันเป็นเรื่องด่วนจริงๆ เตี่ยวเราไปส่งตัวที่บ้านนะ”

“อือ” จันทรเลขาตอบรับแค่นั้น และไม่ได้ชวนพี่สาวคุยอะไรอีกจนกระทั่งถึงบ้าน ก่อนจะกลับเข้าบ้านไปตามลำพัง ปลอบให้จันทรฉายขับรถออกไปคนเดียว จากนั้นหญิงสาวก็พยายามหาอะไรนั่งทำเพลินๆ ไปเรื่อยเปื่อย อย่างอ่านหนังสือ ดูทีวี เล่นอินเทอร์เน็ตไปจนกระทั่งถึงช่วงดึก แต่ก็ยังไม่มีความรู้สึกว่าจันทรฉายจะกลับมา พอโทรไปหา ก็ปิดเครื่องจึงไม่สามารถรู้ได้ว่าตอนนี้พี่สาวของเธออยู่ที่ไหน

จันทรเลขาผล็อยหลับไปตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่อาจรู้ได้ แต่มารู้สึกตัวอีกทีก็เป็นตอนที่ได้ยินเสียงรถยนต์แล่นเข้ามา หญิงสาวรีบลุกขึ้นจากโซฟาไปยืนดูตรงหน้าต่าง จึงได้เห็นภาพๆ หนึ่งที่ทำให้เธอแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือความจริงหรือ...ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

จันทรเลขาใช้มือข้างหนึ่งจับกรอบหน้าต่าง พลังมองออกไปด้านนอกตรงบริเวณที่ไม่ได้ไกลจากสนามหญ้าหน้าบ้านนัก มีชายหญิงคู่หนึ่งยืนกอดและจูบกันอยู่ พวกเขาทำเหมือนกับกำลังอาลัยอาวรณ์กันหนักหนา ก่อนที่ฝ่ายชายจะผละจาก แล้วขับรถออกไปจากตรงนั้น ส่วนฝ่ายหญิงก็เดินตรงมาที่ประตูบ้าน

จันทรเลขาเห็นเช่นนั้นก็รีบกลับมานั่งหน้าทีวี พลังหยิบนิตยสารใกล้มีสมาธิสร้างเป็นเปิดอ่าน รอจนจันทรฉายก้าวเข้ามาในห้องนั่งเล่นแล้วจึงเลียบๆ-

เคียงๆ ถาม

“ทำไมกลับดึกจัง ไปไหนมาเธอ”

“ไปกินข้าวกับเพื่อนนิดหน่อย” จันทรฉายเอ่ยแบบไม่กล้าสบตาน้องสาว
ฝาแฝดเลยสักนิด เพราะรู้อยู่แก่ใจดีว่าตัวเองมีความลับบางอย่างซ่อนอยู่ในใจ

“แล้วรีบไปไหน ทำไมไม่เห็นเอาเข้ามาจอดเลย” เธอแก้มถามต่อ ทั้งที่
เห็นตั้งแต่ตอนที่แอบดูแล้วว่า ผู้ชายที่มากับจันทรฉายที่เธอเห็นเมื่อครู่เป็นคนขับ
ออกไป

“เอ่อ...พอดีเพื่อนรดเสีย เราก็เลยให้ยืมขับกลับชั่วคราว เพราะเห็นว่า
มันดึกมากแล้ว ถ้าไม่มีอะไรแล้ว เราไปอาบน้ำนอนก่อนนะ”

ทางด้านจันทรเลขา แม้ว่าจะไม่ได้มีเวลาอยู่กับจันทรฉายมากนัก แต่
หญิงสาวก็อ่านพฤติกรรมของพี่สาวออกว่าต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่นอน
พี่สาวของเธอถึงทำเหมือนอยากไปให้พ้นหน้าเธอเร็วๆ จึงตัดสินใจถามออกไปว่า

“ฉาย...มีอะไรปิดบังเราหรือเปล่า”

“มะ...ไม่มีนี่นา” จันทรฉายตอบแบบตะกุกตะกัก ซึ่งนั่นยิ่งทำให้
จันทรเลขามั่นใจว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่นอน

“เราเป็นพี่น้องกันนะ เราไม่น่าจะมีความลับต่อกันหรอก...โซ่มัย”

จันทรเลขาเอ่ยเรียบๆ พลังเอื้อมมือไปแตะที่แขนของพี่สาวเบาๆ
จันทรฉายจึงหันมามองน้องสาวฝาแฝดของตัวเองอีกครั้ง หากแต่คราวนี้แววตาที่
มองมาเต็มไปด้วยความหวั่นไหวบางอย่าง

“เลขา คือเรา...” เธอเอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา ดวงตาคัลลายจะมี
ม่านน้ำตาท่อตัวขึ้นอย่างฉับพลันทันที เพียงแต่เจ้าตัวยังสามารถข่มกลั้นมันเอาไว้
ไว้ได้

“มานั่งคุยกันก่อน ฉายปรับทุกข์กับเราได้นะ” จันทรเลขาบอกด้วย
น้ำเสียงที่อบอุ่น พลังส่งยิ้มอย่างอ่อนโยนไปให้ จันทรฉายคล้ายลึกลงอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะตัดสินใจเฝ้าเข้าไปกอดน้องสาวเอาไว้ แล้วร้องไห้ออกมาอย่างหนัก

แค่เพียงได้ยินเสียงสะอื้นไห้ของจันทรฉาย จันทรเลขาก็ไม่คิดที่จะซัก
ถามอะไรต่ออีก หญิงสาวเพียงแค่วะกั้นอ้อมแขนที่กอดพี่สาวอยู่ให้แน่นขึ้นแล้ว

เอ่ยปลอบ ส่วนจันทร์ฉายก็ร้องไห้อยู่นานมาก กว่าที่ยอมผล่ออกจากอ้อมแขนของน้องสาวที่กอดเธอไว้

“มีอะไรทุกข์ใจจนเธอ ไข่เรื่องผู้ชายที่มาด้วยกันเมื่อครูหรือเปล่า”

“เห็นด้วยเธอ!” จันทร์ฉายอุทานออกมาด้วยความตกใจ เพราะไม่คิดว่าน้องสาวของเธอจะเห็นภาพที่หน้าบ้านด้วย

“อือ” จันทร์เลขาตอบพี่สาว พลังลอบสังเกตท่าที่อีกฝ่ายไปด้วยในตัว

“เขาดูสนิทกับฉายมากเลยนะ...คนสำคัญเธอ”

หญิงสาวเลี้ยงที่จะไม่เอ่ยถึงสถานะของชายคนนั้นตรงๆ และเลือกจะใช้คำว่า ‘คนสำคัญ’ เนื่องจากไม่ต้องการด่วนสรุปในเรื่องใดๆ แม้ว่าในใจจะตั้งสถานะของชายคนนั้นไว้แล้วก็ตาม จะต้องสำคัญกับพี่สาวของเธออย่างมากทีเดียว ไม่นั่นจันทร์ฉายคงไม่หน้าเสียแบบนั้นหรอก

จันทร์ฉายสะอื้นเบาๆ พลังปาดน้ำตาทิ้งอย่างลวกๆ สักพักจึงค่อยๆ สารภาพความจริงทั้งหมดออกมา ความจริงที่ทำให้จันทร์เลขาแทบไปไม่เป็น

ในคำสารภาพเหล่านั้น พี่สาวของเธอพูดออกมาอย่างหมดเปลือกว่า ดีแลนคือคนรักของเธอ ซึ่งเป็นพนักงานอยู่ในแผนกเดียวกัน พวกเขาพบรักกันตั้งแต่ตอนที่จันทร์ฉายได้เข้าไปทำงานในบริษัทใหม่ๆ เพียงแต่ทุกอย่างได้ถูกปิดไว้เป็นความลับ เนื่องจากบริษัทที่พวกเขาทำงานอยู่ ซึ่งเป็นบริษัททางด้านการเงินมีกฎอยู่ว่า ห้ามมิให้พนักงานในแผนกคบหากันในเชิงชู้สาว

ต่อมาบิดาของจันทร์ฉายได้แนะนำให้เธอได้รู้จักกับนักธุรกิจชื่อดังคนหนึ่งของบอสตันอย่าง ‘วิล ครูเกอร์สัน’ โดยตอนที่พบกันครั้งแรก จันทร์ฉายถูกไหว่वानให้คอยดูแลวิลแทนบิดาของเธอในฐานะแขกพิเศษ แต่ดูเหมือนว่าวิลจะให้ความสนใจจันทร์ฉายมากกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เขาเคยพบ

และแม้ว่าทางจันทร์ฉายจะพยายามวางตนอยู่ในฐานะที่ไม่ต้องการไหว่वानเข้าหาอย่างไร แต่สุดท้ายด้วยคำขอจากบิดา บวกกับงานที่เธอต้องคอยดูแลเขาเกี่ยวกับการทำธุรกรรมด้านการเงินให้เป็นการส่วนตัว ทั้งคู่ก็ต้องอยู่ใกล้ชิดกันมากกว่าที่จันทร์ฉายเคยคาดการณ์เอาไว้อย่างไม่มีทางเลี้ยว ประจวบกับตอนนั้นเธอมีปัญหาระหว่างเธอกับดีแลนเรื่องผู้หญิงอีกคนของเขาเข้าพอดี ทำให้

จันทร์ฉายตัดสินใจขอจบความสัมพันธ์กับแฟนหนุ่ม และตอบตกลงคบกับวิล

ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป จันทร์ฉายก็ได้รู้ซึ่งว่าต่อให้วิลจะดีต่อเธอสักแค่ไหน แต่คนที่เธอรักจริงๆ ก็มีแค่ดีแลนคนเดียวเท่านั้น แต่เรื่องราวทุกอย่างก็ดูเหมือนจะบานปลาย จนไม่อาจควบคุมได้เสียแล้ว เพราะเธอดันนำตัวเองเข้าไปเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งของบิดาในการเชื่อมสัมพันธ์ทางธุรกิจ ด้วยการแต่งงานที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้แล้ว ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าไม่ได้รักเจ้าบ่าวของตัวเองเลยแม้แต่ด้อย

หลังจากฟังเรื่องราวทุกอย่างจบลง จันทร์เลขาก็ได้แต่ถอนหายใจเอือกด้วยความกลัดกลุ้ม นี่พี่สาวของเธอคิดอะไรอยู่กันหนอ ทำไมถึงได้ยอมทำอะไรที่ขัดแย้งกับหัวใจของตัวเองขนาดนี้ ที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ...จันทร์ฉายกำลังจะทำให้ผู้ชายถึงสองคนต้องเสียใจ

“ทำไมทำแบบนี้ ฉายรู้หรือเปล่าว่าการทำแบบนี้จะทำให้มีคนกี่คนที่ต้องเสียใจ”

“เรารู้ๆ แต่จะให้เราทำยังไงล่ะ เราไม่ได้รักวิลจริงๆ นะ” จันทร์ฉายพูดไปร้องไห้ไป ไขว่หาเธอจะไม่เห็นความดีของวิล แต่ความรักย่อมต้องเกิดขึ้นจากความรัก ไม่ใช่แค่เพราะความดีเท่านั้น

“แล้วคุณวิลเขาผิดอะไรตรงไหน อย่าลืมนิสัยฉายเป็นคนตกลงแต่งงานกับเขาเองนะ” จันทร์เลขาพยายามเตือนสติพี่สาวของตน ไม่ใช่ว่าเธอจะไม่เห็นความทุกข์ของพี่สาวเป็นเรื่องสำคัญ แต่ตั้งแต่เล็กจนโต จันทร์แรม มารดาของเธอก็สอนอยู่เสมอว่า ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม สิ่งนั้นต้องไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับใคร “จำที่แม่ของเราเคยสอนได้หรือเปล่า”

“ได้สิ แต่ว่า...” จันทร์ฉายพูดเสียงสั่น แล้วทำท่าจะร้องไห้ออกมาอีก

“อย่าร้องเลย เรามาคิดกันดีกว่าว่าควรจะทำยังไง” จันทร์เลขาตะโกป้าของพี่สาวเบาๆ เพื่อปลอบโยน สักพักก็เอ่ยออกมาว่า “อย่าทำให้ใครต้องเดือดร้อนเลยนะฉาย ฉายเคยตัดสินใจเลือกไปแล้วหนหนึ่ง อย่าได้คิดเปลี่ยนการตัดสินใจเพราะอารมณ์ชั่ววูบเลย”

“แต่เรารักดีแลนนะเลขา แล้วเขาก็รักเรา” จันทร์ฉายพยายามจะบอก

อย่างนั้น พยายามจะให้ตัวเองรู้สึกผิดน้อยที่สุด หากเลือกที่จะทิ้งวิลที่แสนดีไป

“ความรักไม่ใช่ทุกอย่างในชีวิตหรอกนะ ฉาย อีกอย่างคนที่ซื่อดีแสนอะไร นั้นก็เคยทำให้ฉายเสียใจเพราะเรื่องผู้หญิงมาแล้วไม่ใช่หรอ แบบนี้ฉายจะแน่ใจได้ยังไงว่าเขาจะรักฉายคนเดียวตลอดไป”

“เราไม่รู้ เราแค่...” ผู้เป็นพี่สาวพยายามจะพูดต่อ แต่จนแล้วจนรอดก็ ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาหักล้าง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนอย่างดีแสนจะเชื่อใจได้แค่ไหน กัน แต่ไม่ว่าอย่างไรร เธอก็รักเขาไปแล้ว...รักอย่างไม่มีข้อแม้ใดๆ

“อย่าพยายามหาเหตุผลมาหักล้างเลยนะ ฉาย เชื่อเราเถอะ...การอยู่กับ คนที่เขารักและซื่อสัตย์กับเราแค่คนเดียว มันมีความสุขมากนะ”

จันทร์ฉายเข้าใจดีว่าสิ่งที่จันทร์เลขาพูดเป็นเรื่องจริงทุกคำ ทว่าบางส่วน ในใจก็ยังค้างอยู่ลึกๆ ว่าคนเราจะอยู่กับคนที่ตัวเองไม่ได้รักไปจนตลอดชีวิตได้ อย่างไม่ แต่เจ้าตัวก็เสี่ยงที่จะไม่พูดมันออกมา เนื่องจากไม่ต้องการให้จันทร์เลขา กังวลกับเรื่องของเธอก็

“อ้อ...เรารู้ และเราก็ตัดสินใจแล้ว ไม่ต้องห่วงนะ เราจะไม่ทำให้ใครต้อง เดือดร้อนอีก”

“ดีแล้วล่ะ ฉาย...ฉายจะต้องมีความสุขในชีวิตรักครั้งนี้แน่นอน เชื่อเราสิ” จันทร์เลขาพูดพร้อมกับดึงพี่สาวของตนไปกอดไว้ เพราะคิดว่าจันทร์ฉายจะต้อง ยอมเลิกกับดีแสนอย่างแน่นอน

ทว่าในอีกหลายวันต่อมา สิ่งที่จันทร์เลขาคิดว่ามันจะเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ ก็กลับตาลปัตรไปหมด เพราะจันทร์ฉายได้หายตัวไปจากบ้าน มันเป็น ระยะเวลาสองวันที่เธอไม่อาจรับรู้ความเคลื่อนไหวใดๆ ของอีกฝ่าย แล้วที่ร้ายแรง ไปกว่านั้นก็คือ...วิลได้โทรมาหาที่บ้าน พร้อมกับบอกว่าเขาก็ไม่สามารถติดต่อ เจ้าสาวของตัวเองได้เช่นกัน

จันทร์เลขาร้อนรนมาก เพราะไม่รู้ว่าจะไปตามหาจันทร์ฉายได้จากที่ไหน เพราะเธอเองไม่ใช่คนในพื้นที่ อีกอย่างนอกจากจันทร์ฉายแล้ว เธอก็ไม่รู้จักใคร ในบอสตันอีกเลย สุดท้ายจึงได้แต่เฝ้ารอ และถามข่าวคราวจากเจ้าบ่าวของพี่สาว

ที่จนบัดนี้ก็ยังไม่มีโอกาสได้พบตัวจริงเลยสักครั้งทางโทรศัพท์เท่านั้น

จนกระทั่งในวันที่สามของการหายตัวไปของพี่สาว จันท์เลขาที่ได้รับอีเมลฉบับหนึ่งจากจันท์นาย ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันได้อย่างดีว่าเธอไม่ต้องการแต่งงานกับวิลจริง ๆ แม้จะรู้อยู่แล้วว่าการแต่งงานครั้งนี้เป็นการแต่งงานที่เกิดขึ้น เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจของตระกูลทิพย์มนตรีเป็นปัจจัยหลัก ๆ แต่จันท์เลขาก็ไม่คิดว่าพี่สาวของตนจะกล้าทำอะไรแบบนี้ด้วย สุดท้ายจันท์เลขา ก็ทำได้แค่เพียงอ่านจดหมายซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่รู้กี่หน เพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองตาผาดจนอ่านผิดไป

จันท์เลขา...น้องรัก

หากเลขาได้เห็นจดหมายนี้ เราก็คงไปจากที่นี่แล้ว ที่ผ่านมาระพยายามทำทุกอย่างตามที่คุณพ่อของเราสองคนสั่งเสมอ แต่มีอยู่เรื่องเดียวที่เราอดอันมานาน ทั้งยังไม่กล้าพอที่จะพูดตรง ๆ ว่าเราไม่ได้รักวิลแม้แต่หน่อย เราเคยพยายามบอกตัวเองให้รักเขาอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่ได้ผลเลย ให้อย่างไรหัวใจมันยังคงไม่เชื่อฟังอยู่ดี เลขาจะว่าเราว่า เราเป็นลูก เป็นพี่สาวที่แย่มากก็ได้ ที่ตัดช่องน้อยแต่พอตัว หนีความทุกข์ที่มีอยู่ในขณะนี้ไปโดยไม่สนใจใคร ๆ

แต่ได้โปรดรู้ไว้เถิดว่า...เราแต่งงานกับคนที่ตัวเองไม่ได้รักไม่ได้จริง ๆ หวังว่าเลขาจะเข้าใจเรานะ หรือต่อให้โกรธเกลียดเราก็ไม่เป็นไร เพราะคนอย่างเราทำผิดต่อคนอื่นไว้มาก คงไม่แปลกหรอกที่จะถูกเกลียด

สุดท้ายนี้...ฝากขอโทษคุณพ่อกับทุก ๆ คนด้วย ที่เราทำให้เสียเวลา เสียใจรวมถึงเสียความรู้สึกกับทุกการตัดสินใจของเรา

รักเสมอ

จันท์นาย ทิพย์มนตรี

บทที่ 1

หลังจากวันที่รู้อย่างแน่ชัดแล้วว่า จันทรฉายจะไม่มีวันกลับมาอีกแน่ๆ จันทรเลขาก็ตัดสินใจบอกเรื่องที่เกิดขึ้นนี้กับผู้เป็นบิดา ซึ่งจิรายุโกรธมากเมื่อรู้ว่า ทั้งยังเดินทางมาที่บอสตันทันที และสิ่งแรกที่ท่านทำก็คือ การต่อว่าบุตรสาวอย่าง จันทรเลขาอย่างหนัก ที่ปล่อยให้เรื่องราวผ่านมาหลายวันแล้ว จึงค่อยบอกถึง ปัญหาที่เกิดขึ้น

“แกมาบอกตอนที่มันหนีไปแล้ว จะมีประโยชน์ตรงไหนกัน”

“ขอโทษค่ะคุณพ่อ” จันทรเลขาตอบได้แค่นั้นจริงๆ เพราะไม่รู้จะหาคำพูดใดที่ดีกว่านี้ได้

“พี่สาวเธอเนี่ยมันกล้าดียังไงที่หนีการแต่งงานกับคนรวยๆ แบบนั้นไปหา ไอ้กระจอก ไร้เงาสั้นดี!” จันจิราที่บินมาพร้อมกับบิดาเอ่ยด้วยน้ำเสียงหย่นๆ “แสดจริงๆ...ไม่ต่างอะไรกับแม่ของแกเลย”

“พี่จี้! พี่อย่ามาพูดถึงคนในครอบครัวฉันแบบนี้ละคะ” จันทรเลขาทนไม่ได้ทรอกที่จะทนฟังใครว่าแม่กับพี่สาว

“พวกแกจะทะเลาะกันเองทำไม แค່เรื่องฉายคนเดียวฉันก็เครียดมากพอแล้ว” จิรายุบุตรสาวทั้งสอง ก่อนจะหันไปปรามจันทรจิรา “จี้ก็พูดจาให้มันดีๆ หน่อยนะ ลูกเองก็คงไม่ชอบให้ใครมาว่าแม่ของลูกหรอก...ใช่มั้ย”

“ขอโทษค่ะ จิกี้แค่พูดไปเพราะอารมณ์ ฉายมันบ้าที่ทั้งผู้ชายบ้านนั้น แถมยังทำให้คุณพ่อต้องเสียหน้าอีก จิลละโมโหแทนจิงเลย” จันจิราแกล้งเข้าไป อ้อนทำเหมือนเป็นเด็กเป็นร้อนแทนบิดาจนระงับอารมณ์ไม่ได้ ทั้งที่ความจริง ตั้งใจแฉกดันน้องสาวต่างมารดาต่างหาก

แม้จันทร์เลขาจะไม่พอใจแค่ไหน แต่หญิงสาวก็ไม่อยากสร้างปัญหาเพิ่ม จึงทำเป็นไม่สนใจ แล้วหันไปพูดเรื่องอื่นแทน

“เราจะทำยังไวกันดีคะ” จันทร์เลขาถามอย่างอับจนหนทาง แรกทีเดียว ที่เธอยังไม่คิดที่จะบอกบิดา เพราะยังมีความหวังว่าจันทร์ฉายจะคิดได้และกลับมาในที่สุด หรือไม่เธอก็อาจจะตามหาพี่สาวเจอ หากสอบถามเบาะแสต่างๆ เอา จากกลุ่มคนไทยที่อาศัยอยู่ในบอสตัน ที่มักจะไปนัดพบกันตามสถานที่ต่างๆ เพื่อ ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน

ทว่าสุดท้ายก็ไม่พบจันทร์ฉายเลยแม้แต่ครั้งเดียว อีกทั้งโทรศัพท์ของพี่สาว ก็ปิดเครื่องมาตั้งแต่วันแรกที่หายตัวไป ไม่ว่าจันทร์เลขาจะเพียรพยายามโทรไป หรือแม้แต่ฝากข้อความเอาไว้อย่างไร เธอก็ไม่เคยได้รับการตอบกลับเลยสักครั้ง

“เฮ้อ...ฉายทำอะไรไม่รู้จิกี้คิดแบบนี้ได้ยังไง จะรู้บ้างมั๊ยว่าทำเรา เดือดร้อนแค่ไหน ครอบครัวเราทำธุรกิจอยู่กับครอบครัวของคุณวิลมานานแล้ว มี เรื่องผิดใจกันแบบนี้ คงไม่เป็นผลดีเท่าไร...จริงมั๊ยคะคุณพ่อ” จันจิราเอ่ยขึ้นมา อีกรอบ ทำน้ำเสียงเหมือนไม่ค่อยสบายใจกับเรื่องนี้นัก ทั้งที่ความจริงเรื่องนี้ไม่ได้ อยู่ในสมองเธอสักนิด แต่ที่แสรังพูดเหมือนเป็นกังวล ก็เพราะต้องการเติมเชื้อโทสะ ในใจของบิดา ให้เกิดความชิงชังจันทร์ฉายมากกว่า และคนอย่างจันทร์เลขาที่ฉลาด พอที่จะมองออก ครั้งนี้เธอจึงไม่คิดอยู่เฉยอีกต่อไป

“ทำไมพี่จิจต้องพูดจาแบบนี้ด้วยคะ!”

“ที่จิจพูดมันก็ถูกนะ พ่อไม่รู้ว่าเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเหมือนกัน พี่สาวแกล้งทำตัวแบบนี้เหมือนไม่เห็นพ่ออย่างฉันในสายตาเลย!” ท้ายประโยคนั้นเติมไปด้วย ความกรุ่นโกรธ แค่นี้คิดว่าตัวเองจะต้องเสียผู้ใหญ่แค่ไหน จิรายุก็แทบจะทนไม่ได้ แล้ว นี่ยังต้องหาทางแก้ปัญหามันบ้าง พวกนี้อีก เขาอยากจะบ้าตายจริงๆ

“ก็ถ้าคุณพ่อไม่บังคับ ฉายก็อาจจะไม่ต้องหนีไปแบบนี้” จันทร์เลขาพูด

จริงใจของเขา ใจเธอจึงอ่อนยวบลง พลังเอื้อมมือไปแตะที่ใบหน้าของเขอย่างแผ่วเบา

“คะ เราจะเริ่มต้นใหม่ด้วยความรักและความเข้าใจ โดยปล่อยให้อดีตกลายเป็นบทเรียนของเราสองคนที่จะเก็บไว้สอนลูกของเราต่อไป”

“แน่นอนคนดี ผมรักคุณนะ” เซนเอ่ยด้วยเสียงจริงจังมั่นคง พลังทาบริมฝีปากลงบนริมฝีปากอ้อมเบาๆ เพื่อย้ำด้วยภาษากายอีกครั้งว่า...เขารักเธอ

“ฉันกับลูกก็รักคุณคะ” คราวนี้จันทร์เลขาเป็นฝ่ายพูดบ้าง นับจากนี้เป็นต้นไป เธอจะไม่ยอมปล่อยให้ความรักลอยหายไปอีกแล้ว แต่เธอจะประคับประคองมันไว้อย่างดีด้วยความรักและความเข้าใจ

“ในที่สุดผมก็ได้ยินคำนี้จากคุณอีกครั้ง” เซนเอ่ยอย่างซาบซึ้ง ก่อนจะขยับตัวเพื่อจูบเบาๆ ที่หน้าท้อง “แม่เขาขอมใจอ่อนแล้วนะลูก พ่อรู้ว่าลูกแอบช่วยล้นอยู่....ขอบคุณนะครับ”

“ฉันกับลูกจะบอกรักคุณทุกวัน จนคุณบ่นรำคาญไปเลยล่ะคะ” หญิงสาวหัวเราะทั้งน้ำตา พลังซบหน้าลงกับอกกว้างอันแสนอบอุ่น

“ไม่เป็นไร ผมชอบฟัง” พ่อเอ่ยจบ เขาก็รีงท้ายทอยของหญิงสาวให้แหงนเงยขึ้นเพื่อให้ริมฝีปากสวยริบจูบของเขาได้อย่างถนัดถนี้ จันทร์เลขาไม่เพียงไม่ห้ามปราม แต่ยังปล่อยให้พ่อปล่อยให้ล่องลอยไปตามความปรารถนาที่เขาเป็นผู้พาไป ด้วยการจูบตอบอย่างตื้นตื้นนุ่มนวล

เซนดีใจเหลือเกินที่ในที่สุดเขาก็ได้รับโอกาสแก้ตัว จากนี้ไปชายหนุ่มจะไม่ปล่อยให้อะไรมาทำลายความรักของเขากับจันทร์เลขาได้อีกแล้ว เพราะเขาจะผูกมัดหัวใจของเขาและเธอ ด้วยตรวนแห่งความรักและปรารถนา ที่จะมีเพียงกันและกันตลอดไป

จบบริบูรณ์